

Az apaság spirituális funkciója

Kozma Botond Szilárd: Az apaság spirituális funkciójáról Gyakorló asztrológusként (Tehát nem csak bizonyos asztrológiai tananyagokat valamikor elsajátító és azokat gyakorlalti tapasztalat nélkül tovább oktató, vagy az olvasmányélmények alapján, az asztrológiát további valóság-idegen elméletekkel "gazdagító", misztikus elméletíróként, hanem az elkészített horoszkópokért felelősséget vállaló, hétköznapi sors-figyelőként.) azt vettem észre többek között, hogy a termelői - fogyasztói alapú nyugati kultúrában, az embereknek (A horoszkóp- rendelőknek), akárcsak nekem is, azt megelőzően, hogy az asztrológiával találkoztam volna, a legelemibb képzeitek és fogalmaik is hiányoznak a saját spirituális funkciójukról. A jelen esetben pl. az egymástól erősen különböző női és a férfi funkciók spirituális jellegének a betöltése fontosságáról. Tudjuk, hogy metafizikai szempontból, a nő a Szeretet - princípiumnak: a megtermékenyülő és a teremtő – áldáshozó, tápláló, az egységbontó és ugyanakkor az egységbe vissza vonzó, vissza hívó, őshatalomnak, a megtestesülése. A férfi viszont a maskulin princípiumnak: a megtermékenyítő és a modelláló, az egység felé tudatosan (vagy a tudatosság hiányában: félre, vagy sehogy!) el vezető vezető – irányító, tehát a megváltó hatalomnak a megtestesülése. A nőiség szelleme az egységbontó – kiárasztó, és ez által a teremtő hatalomnak és ugyanakkor az egységhez való visszakapcsolódást biztosító egységtudat-őrző, az egységbeolvadás vágyát és igényét fenntartó hatalomnak: a szeretetnek a megtestesülése. A férfiasság szelleme az átvilágító, teremtésértelmező és teremtésmoделláló, a kiegyenlítődéés előfeltételeit az értelmi tisztázással biztosító Világosságnak a megtestesülése. Ezt a két egymástól teljesen eltérő, egymástól merőben különböző funkciót és primordiális rendeltetést, soha nem szabad szem elől téveszteni és egyiket a másikkal összekeverni, illetve egyiket a másik ellenében bármiféle előnyben részesíteni. Csak az, aki erről a lényegi különbözőségről nem vesz tudomást, törekszik a két nem egyedei közötti egyenlőségre, mivel nem tudja, hogy egyáltalán nincs az, amiben ők egyenlők lehetnek. Erre mondja Hamvas Béla ismételtlen, hogy az egyenlőség az egység megrablása. Két egymástól teljesen eltérő alapfunkciójú elem (Személy) között egység lehetséges és annak bizonyos körülmények között meg is kell valósulnia, de az egyenlőségük, eleve nonszensz. Ami az egymás helyes megértése és elfogadása témájába még bevág, az, az, hogy – ezért, vagy azért, nyíltan, vagy rejtetten, de a szellemileg fel nem ébredt nőkben is éppen akkora hatalomvágy létezik, ha nem nagyobb, mint a természeti tudat színvonalán élő, zavaros férfiakban. A lényegi különböződés nem ismeretének és el nem ismerésének, valamint a nők rejtett, de alattomban igen is működő halatom-vágyának az összegeződéséből adódik a nemek közötti örök zavartság és tájékozatlanság, és ebből a zavartságból ered az a rengeteg fölösleges párkapcsolati dráma és családi tragédia (Pl. Egymásnak és önmaguknak okozott halálos betegségek), amelyekre az orvostudomány un. gyógyszereket és vitaminokat ajánl.

Az anyagi létállapot és a természeti (fizikai és pszichikai) élet tükör mivoltának és funkciójának a kikerülhetetlen és nem eléggé hangsúlyozható fontosságát a keleti metafizika (Véda, Buddhista tanok, stb.) egyáltalán nem érti, de legalább is ignorálja. Ezért képtelen levonni a megfelelő következtetéseket. És megelégszik az anyagi formáknak és az érzékeknek, de különösen az emberi testi fájdalom- és örömjelzéseinek, az illúzióként való kezelésével. Vagyis, a keleti, de rá támaszkodva sajnos, a nyugati misztika is, megelégszik a metafizikai jelenségek és kinyilatkoztatások spekulatív értelmezésével miközben az anyagnak a szellemre visszaható üzeneteit, valamint az anyagi törvényekből és az anyagi formák változásaiból kiolvasható lényegi és kauzális információkat ignorálja. Nem is lehet eldönteni, hogy ez utóbbi-e a nagyobb vétek, vagy az európai és a nyugati materializmus, amely a természeti világot és a természeti életet, megélhetési alapnak és élvezet-csúszkárás (boldogságszerzési) lehetőségnek, vagyis, végső soron, határtalanul kizsákmányolható és kizsákmányolandó „külső” lehetőségként kezeli. El egészen a liberálisan „felvilágosult” embernek a saját testének és szervezetének az eladható „értékként” (munkaerőként, vagy éppenséggel eladható szervgyűjteményként) való kezeléséig. Sőt, a termelő-fogyasztó spirituális ignorancia még ennél is tovább elmegy: kimondottan csak élvezeti lehetőségek (lelki és testi izgalmak) kicsikarására alkalmas állapotnak tartja a természeti léten belül az emberi testet, ami fölött a személy önkényesen – a liberális olvasatban: szabadon - szabadon rendelkezhet (Feminista nők pl. a méhük fölött. Szegény emberek pl. az eladhatónak vélt veséjük fölött). Egyik végtel sem jobb a másiknál: a hindu fizikai illúzió-elmélet és a buddhista nirvána-tan, végső eredményeiben, semmivel sem jobb a materiális-nyugati koncepcióknak a tudomány segítségével elérhető életnyerési lehetőségekben vetett ostoba és majdhogynem állatlan alacsonyrendű hiténél. Egyedül a természeti sorsvállalást és az abból kiolvasható – kikövetkeztethető szellemi magatartást hirdető, eredeti (Nem szekularizált!) keresztény alapállásnak van értelme, mivel egyedül ez egyezik meg a teremtés eredeti rendeltetésének és céljának a logikájával, az egyetemes megváltás logikájával. Ezért mondja Jézus, hogy vegye fel mindenki a maga keresztjét és azt, hogy: „Aki a fiút (A megnyilvánulást: a hinduk és a buddhisták) bántja, annak megbocsáttatik. Aki az atyát bántja (Istenkáromlók) annak is megbocsáttatik. De aki a Lelket (Szent Szellemet) bántja, annak nem bocsáttatik meg.” Vagyis, aki a teremtés és a megváltás alaplogikája ellen dolgozik, aki a Szaturnusz szelleme (megváltás irányába terelgető egyetemes felelősség) és a Plútó szelleme (A teljes kölcsönös egymásba hatolás és egymáson áthatolás szelleme: a kiegyenlítődéés szelleme: az egészség, vagyis a megváltás megvalósulása) ellen dolgozik, annak nem bocsáttatik meg. Máshol meg azt mondja Jézus, hogy (Létezik egy olyan törvény: az abszolútum törvénye, ami szerint:) attól a személytől, aki sejti, vagy tudja, hogy mit jelent a megváltás (Aki ismeri a törvényt és a logikát: a teremtés rendeltetése logikáját), sokkal több igényeltetik (Vele szemben nagyobbak a felettes énjén keresztüli un. égi elvárások), mint attól, aki tudatlan, tehát úgymond ártatlan és még nem tudja, hogy tulajdonképpen miért is jó neki ezt vagy azt tennie, illetve nem tennie?

A volt feleségem erkölcsi-spirituális csuszamlása idején, számomra az volt az egyik legnagyobb feszültséget okozó talány, hogy nem tudhattam azt, hogy mennyire sikerült neki, illetve: az ő nyers értelmét az irracionális késztetések alarendelő édesanyjának kikapcsolnia a lelkiismerete hangját és melyikük ártatlanabb és tudatlanabb abba, amit a

gyermekeinkkel szemben készülnek elkövetni. Vagyis, hogy melyikük játssza meg inkább a tudatlan ostobát: ő-e, vagy az édesanyja? Hogy melyiküknek nincs semmi kétsége afelől, hogy a nyugati demokrácia által létrehozott feminista-matriarchális társadalmi konjunktúrát, ami az apokalipszis jelen időszakát jellemzi, „szabadon és büntetlenül”; (Káros következmények nélkül) kiharcolva, megfoszthatják a közös gyermekeinket az apai irányítás és nevelés lehetőségétől, miközben én sem a feleségemmel, sem a gyermekeimmel szemben semmiféle vétséget el nem követtem? Úgy gondoltam tehát, hogy addig is, amíg a sorserők közbe nem lépnek, nekem kötelességem mindent megpróbálni annak érdekében, hogy a két nagyobb gyermekünket magam mellett tartsam. Ezen keresztül ugyanis, még elérhető lehet az, hogy az általam gondozott és nevelt nővéreik pozitív és egészséges magatartása példájából, az apától tanult és racionálisan is megértett pozitív magatartásából, a feleségemnél levő kis testvérek is tanulhatnak és példát vehetnek majd az életben való (És a párkapcsolatban: a férfiakhoz való viszonyulásban való) eligazodáshoz. Amíg tehát a két nagyobb lány nálam van, a kicsik egészséges és tragédia-mentes felnőtt sors-rendezési képességének az arányos fejlődésében is reménykedhetek. Amennyiben a nagyokat is oda kellett volna adnom, akkor már én is csak a protekciózó, vallásos isteni jóakarattal kiismerhetetlenül szeszélyes hatóerejében bízhattam volna.

Most viszont, az a fontos, hogy mindenki, aki az írásaimat olvassa, megértse: a férfiaknak is éppen akkora és éppen olyan fontos szerepe és funkciója és végső soron: közvetlen személyes dolga, kötődése és kötelessége van a gyermekek életében és fejlődésében, mint az anyáknak (Még hogyha egészen más fajta is ez a kötődés!). És, hogy metafizikailag, vagyis az elsődleges realitás és az élet ősi funkciója és rendeltetése szempontjából, teljesen elhibázott, és megváltás - ellenes (Hamvas megfogalmazásában: Antikrisztusi) az a szokásrend és az a társadalmi törvénykezési eljárás, amely ezt, a magzat kihordással és a gyermekek fizikai megszületésével teljesen egyenértékű, beavatói apai funkciót nem veszi figyelembe a házasság-bomlások esetében! Azok a modern és posztmodern tradíciók és törvényerőre emelt, emancipált elképzelések, tehát, amelyek a férfiban azt tudatosítják, hogy „Neked csak a családnak való zsákmányszerzés és a gyermekekkel való esti, vagy hétvégi játszadozás, majd azoknak a társadalomba való integrálása a feladatod, vagyis, ha elhagyod a családot, akkor a gyermekeidet az asszonyodnál kell hagynod (nyugodtan ott hagyhatod), mert neked csak anyagilag kell azokról gondoskodnod, csak az anyagi létükért vagy felelős, erkölcsileg és szellemileg nem.” És azok is, amelyek a nőkben ugyanakkor azt tudatosítják, hogy: „Amennyiben szerelmes leszel valaki másba és el akarod azért hagyni a férjedet és így szétbontani a családot, vagy, ha úgy érzed, hogy nem bírod cérnával azt, hogy a férjed nem csak a testedre és a gyakorlati gondjaidra kíváncsi, hanem az érzelmeidre, illetve a képzeleti világodra is - Vagyis: ha a megelégedtet a személyi integritásodat ezzel a zavaró kíváncsiságával alapvetően sértő zsarnoki férjed lelki zsarnokoskodásait. -, nyugodtan ott hagyhatod, mert a gyermekeket úgy is neked ítélik oda, amennyiben nem vagy bizonyíthatóan elembajos, börtönbe zárt gonosztevő, kezelhetetlen nemi beteg, visszaeső alkoholista, vagy drogos.”; nos, ezek a korrump közmegegyezésen alapuló társadalmi szokások, egyenesen luciferiek és sátániak! – Igenis ezt írtam le: Luciferiek és sátániak, és nagyon is a tudatában vagyok annak, hogy miért használok ilyen eszkatologiai kifejezéseket. - Beszéljünk végre világosan… De, amiként fent is finoman utaltam erre, nem csak a férfi igazi nevelői – apai – irányítói – fejlesztői, vagyis: Szaturnuszi funkciója ismeretlen, illetve közösségileg megtagadott egyelőre a mi, fejlettnek képzelt kultúránkban, hanem elsődlegesen (Mivelhogya a Szaturnuszi funkciót megelőző!) az átvilágítói – megtermékenyítői (Szoláris) funkciója és szerepköre az, ami még inkább ismeretlen. És, még a férfiak eszében és életképzetében is, ez a primordiális metafizikai szerep és funkció be van helyettesítve a zsákmányszerző (természetet – és a más, nála gyengébb, vagy gátlásosabb, vagy ostobább embereket kizsákmányoló) és az élvezet- okozó (orgazmus-termelő), valamint a társadalom- és közösség-építő, közösség irányító szereppel és funkcióval. Amiként tehát a gyermekevelés kérdésében az a tévképzet áll fenn és az hozza a törvényt, hogy a tanítók és a tanárok (pedagógusok) kell elvégezzék és nem a szülők és persze, a leginkább nem az apa a gyermekeknek az élet alaptörvényeibe és funkciójába való gyakorlati bevezetését és spirituális – erkölcsi beavatását, ugyanúgy a nők (szeretők és feleségek) lelki- és képzeleti (idea-) világa átvilágítását is, új-tradicionálisan a papoknak, liberálisan: a pszichológusoknak és a pszichiátereknek kell elvégezni. Ez nem azt jelenti, hogy a nőknek ne lenne ösztönös elvárása arra, hogy a szeretőjük – vagy a férjük foglalkozzon az őik lelkével. Sőt: IGEN IS A NŐK NAGY TÖBBSÉGE – nem véletlenül! - ELVÁRJÁ, HOGY A FÉRJ, VAGY AZ ÉLETTÁRS FOGLALKOZZON A LELKÉVEL, ÉS HA NEM TESZI, AKKOR VAGY PANASZKODIK, VAGY VESZEKEDÉST PROVOKÁL. Azonban, ez a foglalkozás, csak egy bizonyos határig mehet el! Azon a határon túl, amelyen kívül a nő, még jóságosnak és szeretetteljesnek és odaadónak és áldozathozónak tüntetheti fel magát, mind önmaga, mind a külvilág előtt - amely határon kívül, még nem érzékelhető a nőnek a férfit – férjet való, rejtett legyőzési késztetése, valamint a kapzsiság, a kéjvágy, az irigység, a neheztelés és a haragvadás, az élettársi-szeretői kapcsolaton kívüli szexuális élményekre való sóvárgás és álmódosítás, a rejtett beavatkozási és hatalmi mániák, a munka nélküli gazdagodási vágy, stb., isten őrizze, a mai férfinek behatolni és ott szétnézni! Az már szerintük „beavatkozás a nő személyes integritásába”! Az már visszaélés a bizalommal, az már családon belüli erőszak, pszichológiai zsarnokoskodás, és mentális terror. - Az már nagyon sok, külső és belső teher a „gyenge”; nő számára kérem szépen, és az ilyen férfitől, aki ezt a határt nem tartja tiszteletben és illetéktelenül bele gyalogol a csupa jósággal, önzetlen szeretettel és önfeláldozással telt, emancipált és jogait tudó női lélekbe, minél hamarabb meg kell szabadulni. Attól el kell válni, és az elől még a gyermekeket is el kell menekíteni! (Feleségem azt írta a bíróságra beadott hatalmas panaszáradataiban, hogy akkora terrorista vagyok, hogy még a gyermekeink is veszélyben vannak mellettem.) De ez így is marad, mert mindaddig, amíg az szerint ostoba közhiedelem szerint rendezzük az életünket, amely alapján a férfinak csak az a dolga, hogy maga és a női párja számára, első számú élvezet- és kényelemszerző fél, illetve, és hogy csak anyagi értelemben kell családellátó legyen, és ennek a funkciónak a betöltése érdekében, a gyermekei erkölcsi – szellemi nevelését, irányítását a tanítókra, tanárookra, pedagógusokra kell bízni, a felesége lelkivilágát viszont a papokra, pszichológusokra, és misztikus

gurukra, addig nincs amiért a férfiaktól család és gyermekek iránti felelősséget – netalán tán ilyen jellegű áldozatkészséget – elvárni! És viszont: amíg ez így van, a az egyetlen járható út a spirituálisan felébredt, de a közösségi szokásrenddel és az annak megfelelő matriarchális-feminista törvénykezési szokásokkal szemben fegyvertelen férfiak részéről az marad, hogy az első hűtlenkedési és másságra való sóvárgási jelek észlelésekor a csaló feleségektől elváljanak. A feleségemnek a családdal és a gyermekekkel szembeni felelősségtudatába vetett abszolút bizalmammal való visszaélése után, illetve a feleségemnek az én család iránti és a feleségem iránti elköteleződésemmel való visszaélése után, és azok után, hogy beletörődve a metafizikailag végig törvénytelennek érzett helyzetbe, végül jobban kezdtem érezni magam így, mint egy olyan viszonyban, amelyben az élettárs 8 éven át, egyebet sem tett, mind húzott vissza az anyja által negyed, vagy félévenként kiokoskodott szellemi pöcegödörbe. A válófélben levés végén, már csak azt sajnáltam, hogy miért nem sikerült az anyósomnak a családbombolási tervét keresztül vinni, már akkor, amikor Magdolna, először megfogalmazta (kikottyantotta) a lánya előtt az ebbéli szándékát. – Mert, amint utólag, az Emőke bírósági beadványából kiderült, ők egymás között már hét évvel korábban, tehát 2001 koratavasán és bizonyára azt követően is, minden huzamosan együtt töltött –szabadidejükben–; a válási lehetőségről, illetve a család szétbomlasztása tervéről diskuráltak. –Ha nem vagy boldog a Szilárddal, azt fogom tenni, mint azok a rokonaink, akik elmentek egy autóval Magyarországra és haza hozták gyermekeiketől az oda férjhez ment lányukat. Én is felpakollak egy autóba mind a négyeteket –; Akkoriban ugyanis Réka még meg sem fogant. –; és elviszlek az apósom házába, Menaságra. –; Hangzott Magdolnának az utolsó előtti lányvisszaszerzési terve, két és fél évvel a sikeres akció előtt és ettől a konkrét bátorítástól kezdve, az öt éves anyai aknamunka által fertőzött képzeletű Emőke, végig kínlódott –; végig hazudozott gyakorlati és spirituális szinteken egyaránt - még két és fél évet, majd valósággal bele kellett taszítania magát abba a házastársi csalásba és családellenes hazudozási labirintusba, amelyből már nem volt visszautja. Miközben a volt feleségem maradék moralitása és spirituális öntudata kétségbeesetten próbált ellenállni az anyja unszolásainak és a belső kísértéseinek, én –; még csak nem is gondolván, hanem csak derengősen sejtve azt, hogy az anyósom ilyen komoly aknamunkát végez, és hogy a feleségem micsoda démonokkal küzd emiatt –; az egész családom boldogságáért és egészségéért mondtam a spirituális imáimat. Ezekben, azt is állítottam, hogy immáron a feleségem is tökéletes spirituális partnerem, a személyi és a közös megváltódsági sors-programjaink beteljesítésében, véghezvitelében. Meg vagyok arról győződve, hogy ez, a kauzális szinten megfogalmazott imádságaim által keltett mágikus hatású spirituális családi erőter volt az oka annak, hogy annyira el ment Emőkének a józan esze, hogy velem szemben titkolózni kezdjen és egy ellenőrizetlen amerikai agymosó csodakurzusok autogén tréning szerű mondatait kezdje el szajkózni naivan. És, mivel a feleségem éppen az ellenkezőjét élte annak, amiket én képzeltem róla, ezek az imádságok okozták azt is, hogy végül is, egy ízléstelenül neveléses, viszonzatlan szerelemre gerjedjen egy nála sokkal alacsonyabb szellemi és lelki színvonalon álló, kábítószeres fiatalember iránt. Éppen az történt a válság idején tehát, mint amire Jézus tanítja a hallgatóit: –;Szeressétek és áldjátok az ellenségeiteket és le fogjátok győzni őket.–; - Addig, amíg a feleségem valóperi hazugságait és hajmeresztő rágalmaikat nem olvastam, még álmomban sem gondoltam volna, hogy Emőke az ellenségem lenne és, hogy nekem őt le kellene győzni, de kiderült, hogy az évek folyamán, ő maga, illetve az anyja változtatta magát az én ellenségemmé. Ez, az általa –; általuk keltett ellenséges erőter küzdött tehát a háttérben, az én fény- és szeretet meditációim, az abszolút azonosság –; meditációim által keltett erőterrel, és a törvény alapján, a kiegyenlítődést akadályozó, ostoba fekete mágiázás meg kellett szűnjön. Egyetlen korlátozás, amiben mellettem és velem szemben nehéz része kellett legyen, Emőkének az volt, hogy a félrevezetést, a félrebeszélést, a hazudozást és a titkolózást - intrikálást nem tűrtem meg. Ezt el tudta viselni majd tíz ÉVIG, vagyis, addig, amíg rá nem ment a Jézus-képű heroinos guru honlapjára, hogy megköszönje azt a gyönyört amit számára az öccsével egy idős fiatalembernek az égi geometriáról és a csodák országáról szóló hadovázása jelentette. De, amint extatikus szerelemben esett a honlapján magát gurunak kinevező misztikussal, a hazugság mentes életet tovább már nem bírta elviselni, és vissza kellett költöznie a spekuláns széptevő anyjához, ahol nem csak hogy szabadon hazudozhatott újból, hanem az egyenesen kötelező volt. Legalább is velem szemben - aki megfosztotta őt, tíz éven át a hazudozás gyönyörétől - egészen biztos, hogy kötelező volt a hazudozás, akárcsak a húsevés. Amitől a leginkább kétsége esetem emiatt, nem az volt, hogy lehetetlen volt eligazodni azon az emberen, akit tizenegy éven a legigazabb és legjobb barátomnak tudtam, hanem az a gondolat, hogy egy ilyen hazudozó ember mire nevelheti majd az anya szellemiségére és a spirituális információra egyaránt rendkívülien érzékeny gyermekeinket? Metafizikai szempontból, tehát a Megváltás nevű, isteni igazság (Plútó) logikája szempontjából két fajta, jellegzetesen negatív (Szaturnuszi) viszonyulás létezik a megváltás (Az atya-anyához való visszatérés: az új abszolút állapot) elérési lehetőségének a zálogát képező anyagi világhoz:

1. A jellegzetesen hindu misztika viszonyulása, amely illúzióknak tekinti a fizikai létet, vagyis a misztikus közömbösség magatartása, amire talán a legjellemzőbb, hogy egy arra vetődött, erőtlenség látszó, törekeny albán asszonynak kellett Kalalkuttában kikötni a Káli Istennő temploma tövében ahhoz, hogy a cselekvő szeretet jelentésére: az emberrel való személyes és közvetlen törődés fontosságára a vallásos örületükben lelki fakirokká váló hindu tömegek figyelmét felhívja. Ez tehát a tipikus misztikus lét- és életszemlélet, amely vallásos és önkényes (A valóságban nem ellenőrzött) metafizikai értelmezések alapján, kizárólag a szellemi világ tulajdonságaival foglalkozik az anyagi –; tapasztalati világnak a majdhogynem teljes ignorálásával, illetve a személyes benyomások és történések, bizonyos általános megfigyelések alapján történő misztikus és mitológikus értelmezésével.

2. A materiálisan –;felvilágosult–; tipikusan aggodalmaskodó, és persze, szerfölött tudományos európai és a nyugati mentalitás, amely minden egyéni, vagy emberiség szintű sorskérdést és sorsproblémát az anyag tulajdonságainak és általában a természet tulajdonságainak a figyelembe vételével és tanulmányozásával, illetve e tulajdonságok és törvények kijátszásával akar elérni. Vagyis, az a tudományosnak képzelt viszonyulás, amely az emberi szenvedés és boldogság kérdését az anyagban és az anyag által akarja megoldani. Az utóbbi, a

tipikusan Ezsau, Judási és Fauszti magatartás, amely az anyagba való kábulás következtében, mágikus, vagy a materiális tudománya segítségével, „meg akarja nyerni az életét” és ezért eladja az elsősülötti jogát: a tudatos sors-irányító szellemi éberségét, egy tál lencséért, vagyis a hamar megvalósítható és kézzel fogható ‐ végül is öncélú: - anyagi haszonért. A művelői által természet-tudományosnak nevezett termelői- fogyasztói (nyugati) vallás, legyen az bármennyire humanista és szabadelvű teljesen ostobává és így az anyag foglyává teszi az embert. A természet-kizsákmányoló és természetzavaró, természetromboló ideológia segítségével tartható fenn tehát, az a globális kényelem- és élvezet-fokozási alapállás (Negatív Merkúr, Vénusz, Mars, és Jupiter), valamint az a kényelembiztosítási és élvezetbiztosítási (Negatív Szaturnusz) erkölcsi-szellemi magatartás, amelyben a családapa kizárólag zsákmányszerző (létfenntartás és élvezetbiztosító) és társadalom nevű Bábeltorony- építő funkciókat tölthet be. Ez az, az okosnak képzelt civilizációs (védekező!) ideológia, amelyben, a természeti törvényeket nem azért tanítják az iskolában, hogy abból sorsjavító és sorsbevéltási lehetőségekről szóló ‐ spirituális ‐ ismereteket szerezzenek és ilyen jellegű komoly következtetéseket vonjanak le, hanem azért, hogy ezen „objektív” tudásból álló tudomány segítségével, a tömegek egyedei minél jobban kizsákmányolhassák a természetet és saját képességeiket, és ez által megnyerhessék az életüket. Hát nem a sors iróniája, hogy ez a kizárólagosan „tudományos” magatartás éppen a kereszténység táptalaján (Európában) jött létre? Hogy éppen annak a világméretű, csalásnak a következtében alakultak ki ez az objektív és az egész földi élő világot a katasztrófába döntő természet-tudományokra alapozott, „objektív” tanítási koncepció, miszerint a Názáreti Jézus nem a megváltódás eléréséhez szükséges természeti sorselfogadás (Szaturnuszi) szükségének leckéjét tanította volna meg az által, hogy tudatosan felfeszítette magát a keresztre? Nem annak a világvallás szintű, metafizikai hazugságnak a következtében alakulhatott ki ez a természettrábló materialista ideológia, hogy a Jézus kereszthalála által, a kivételes Istenfiú mindannyiunkat mintegy előlegezetten megváltott, amennyiben az általa tanított vallásnak a hű követőivé válunk, illetve maradunk? Vagyis annak, hogy őt kinevezték összesített ókori mitológiai hősnek: az Isten egyedüli, megváltó fiának, aki e metafizikailag teljességgel szélhámosi szerepkörével, amellyel minket újból és újból megfosztanak az azonosságtudatunktól, megtestesíti azt a rettenetes vallásos különválasztást, amiről Hamvas Béla oly plasztikusan és találóan (Egzakt módon) ír az Androgünosz 86. pontjában: „Ahol az embernek és minden létező lénynek a létezésben Istennel való azonosságát felismerik, ott vallás tulajdonképpen nincs. Ahol az embernek a létezésben Istennel való azonossága homályban marad, és a nem-azonosságra építenek, ott vallás keletkezik. Mert a vallás nem egyéb, mint az ember és az Isten nem azonossága, soha nem azonossága, semmi körülmények között nem azonossága és végtelen nem-azonossága. Ebből az ijedelemből és megrettenésből keletkezik a létezésben az ember létével nem azonos Isten távolsága és idegensége. Ami éppen a vallás. Az ember a vallás szerint nem azonos, csupán kép és hasonlatosság. Csak másolat. Mintha két féle lét lenne, Isteni és emberi. Mintha Isten és ember örökre és végzetesen összemérhetetlen lenne. Mintha a vallás a létezését ketté szakítaná. Egy felsőbb és egy alsóbb létezésre, aminek a következménye természetesen, hogy a létezését tovább szaggatják, népek és fajok és vallások és VÉLEMÉNYEK (Kiemelés K. Sz.) és arcszínek szerint.” A férfi, amikor ösztönösen, minél nagyobb mértékben akar fizikailag, de pszichikailag is behatolni a nőbe, a saját abszolút lényéig akar önkéntelenül visszahatolni (Az egységbe) és ott megnyugodni. A nő, amikor (tényleg és igazából) magába fogadja a férfit, a saját abszolút lényét akarja vissza fogadni és ez által végre teljesen világossá válni, magából az addig mélyen elzárt szeretetet kiárasztani, és megtermékenyülni, teljes fényszeretetté válni.

Ehelyett viszont, mi van? Egyrészt trófeavadászat, vagy kocsmá, focimeccs, boxmeccs, hokimeccs, sporthorgászat, tévénézés, autóbütykölés a garázsból kialakított házi műhelyben, hatalomszerzést és hatalommegtartást szolgáló tudományos munka és más komoly dolgok. Másik részből: "-Rendben van szívi, ha mindez annyira fontos neked, akár szeretkezhetünk is, legyen meg a te örömed. Sőt: tova harmincöt fölött, még hálás is lennének a hölgyek, ha valamiképpen még gyermeket is gyártanának nekik a férfiak ezzel a „minden áron” való szexuális élvezetszerző és élvezetcsikaró törekvéseikkel, de... a lelkükbe meg ne próbáljanak behatolni, csak addig a határig (Hamis Szaturnusz), amíg a hölgyek számára az kényelmes, illetve nem felkavaró... Amíg tehát a látszat-egységben jól tudják érezni magukat a férfival, és az nem bántja, sérti meg azt az enivaló, filigrán kis egocskájukat... És még inkább, és sőt: „-Miért ne csinálnánk fordítva, hiszen egyenlőség van, nem? Vagyis te nem kérdezel semmit rólam, nem érdeklődsz, nem motyogsz közbe és nem is teszel semmit, csak hagyod, hogy a női- és a porno magazinokból tanultak alapján boldoggá tegyelek. És, hogy a pornólapokból tanult abszolút-biztos technikámmal megkeményítsem a hímvesszőt, esetleg, hogy ne und magad, az elengedhetetlen sörödet is szopogathatod közben..., és én majd jól elintézek, te csak dőlj nyugodtan a hátadra és hagyd magadat a mennyországba vinni, és megtermékenyíteni általam, a szuper nő által... Mindössze annyit kérek tőled, hogy ne akarj semmit, sem magadtól, sem tőlem, csak élvezd a kényelmes öncélú gyönyört...

- Hát persze, hogy ebben az „egymásnak lehetőleg nem ártani” nevű alapállásban, sehol a nyugati civilizációban nincs boldogság, hanem annak a látszata és üres téri színháza. És persze, hogy így nem szülehetnek utódok. Milyen spirituális színvonalon van az a kultúra, amelynek az őt létrehozó tagjai képtelenek a saját genetikai kódjaik reprodukciójára és tanulatlan, éhező emigránsok gyermekeivel kell feltölteniük az óvodáikat, az iskoláikat, egyetemüket? Mennyire lehetnek annak a társadalomnak tagjai ténylegesen egészségesek és boldogok, akik nem tükröződhetnek, a gyermekeikben? Egyáltalán létezik-e kölcsönös egymásba hatolás és megtermékenyítés nélkül, de főként közvetlen ‐ saját gyermekben való! - tükröződés nélkül tényleges boldogság?

Nagyanyainkat még boldoggá tette a háborúba induló egyenruhás férjeik és udvarlóiuk szépséges látványa. A csonkán hazaérkező férjek tépett egyenruhás látványa már kevésbé, hogy a frontokon elhantoltak felemelő látványáról ne is beszéljünk. Az én lányaimnak - a mi lányainknak - már egészen biztos, hogy nem a háborús hősök fognak tetszeni, hanem a mellettük maradó, mellettük és velük együtt az életben helytállni akaró, gyermekeiket gondozó férjeik: az utódaik mellett helytálló édesapák. Legalább is úgy látom én, hogy előbb - utóbb elérkezik annak az ideje, hogy a régi harcos és zsákmányszerző férfi típust, játékon kívül helyezi majd a gyerekeit az élet szellemi értelmébe beavató

apa, és a jelenkori apokaliptikus erkölcsi válság után, a Szaturnusz is kezd majd látszani a férfiből, a zsákmányoló hérosz (Mars), és az élőködő, frivol here (Férfi-Vénusz) mellett. Mindkét végletes magatartás tehát, vagyis: mind az anyagi világnak - és így, a saját testünk jelzéseinek – a misztikus ignorálása, mind az életünknek és sorsunknak a testünk szükségleteinek és kényelmi igényeinek a minél nagyobb fokú kielégítési elvnek való alárendelése téves út. A misztika éppen annyira tévút, mint materializmus útja. Két végletes és végzetes káprázat. De figyelem: végzetes káprázat is, és semmivel sem jobb ezen tévutaknál, a kettőnek a minőség nélküli vegyülete is, amin az anyósom és a volt feleségem együtt jártak! Ez a harmadik út, a tinglitangli és a Hamvas Béla által ismertetett kenyőcsölés útja. A kenyőcs tudniillik mindig az élet megnyerhetőségének a materialista vagy idealista ideológiája, amivel az emberek bekenik a saját lelküket és egymás lelkét, annak érdekében, hogy a boldogság-reménye fenn maradjon és így, az élet dolgai működhessenek. Egyszer itt, aztán ott. Egyszer semmibe vesszük az anyagot és dicsőítjük a szellemet, máskor semmibe vesszük a szellemet és elsődlegesnek vesszük az anyagi javak megszerzését, akár mások anyagi kizsákmányolása, vagy kifosztása árán is (Pl. elvált házaspárok esetében a másik fél). Fontos, hogy meg legyen hozza az ideológia! A két véglet: mikor a misztikus fanatizmus, mikor a liberális relativizmus. És a kettő vegyülete: az itt is, ott is használható kenyőcs. Viszont ez az eredetieknél sokkal veszélyesebb. Ez, a kettő látszólag nagyvonalúan toleráns, de valójában csak felelőtlen, „humánus” egybemosása: ez, a misztikus eszmékkel vegyülő vallásos érzélgésnek a merkantil anyagiasság szellemiségével való egyesülési lehetőségnek a káprázata, vagyis a létrontás erőinek helyet adó, örök korrupció. A kereszténynek hazudott korrupcióban való kiegyezés és persze, a személyi gyengeségek nevében elfogadott morális igénytelenség. Hiszen bocsánatos bűnökkel élő emberek vagyunk mindannyian, nem? Ez, a kifelé fordított boldogságkeresési ideológiákkal való megegyezés steril kietlensége. Ebben a közmegegyezésen alapuló moslék-moralitásban él a mai ember és ez szerint vezeti az életét. Itt, ahol a feminista siker- és szellemcentrizmus másodrangúvá süllyeszti és személyi akaratában elnyomja az anyát a csinibaba ellenében, az anyagcentrizmus, ha rejtetten is, de a családban fölöslegesnek – kiiktathatónak – ítéli az apát a playboy és a tudós pedagógus ellenében. - És így jutottunk el, előbb a lombik-bébi programokhoz, és a spermabankokhoz, majd a klónozáshoz. Az abszolút egoizmushoz: az áldozatot hozni képtelen, illetve a folyton téves és hamis áldozatot hozó negatív Halak-lélekhez és a magát oda adni, magát megosztani képtelen, negatív Oroszlán, Nyilas és Bak szellemiséghez. A klónozás az egoizmusunk csúcsa: individuális, földi önmagam, vagyis a tükröt, szellemi erők nélkül, anyagi szinten reprodukálni és azt sokszorosítani, mivel képtelen vagyok magamat „mással összeadni” (Halak), illetve valami mást, a földi önmagamon, a drágaságos individualitásomon kívül fontosnak és lényegesnek látni. De ide áll, a Szaturnuszi öntudat magasrendű szelleme, amely azt mondja, hogy nem. Nem engedek, sem az alacsonyrendűnek látott, megvetett és lenézett anyag elárulásának, sem a megbízhatatlannak (Mert megfoghatatlannak), illetve nem létezőnek kikiáltott szellemi világ elárulásának. De nem engedek a kettő találomra és önkényesen kiemelt részeinek az összekutyulási szándékának sem! Ez lenne az apai szellem teremtés-világító és megváltás felé irányító funkciója! Ez, a rigurózus férfiúi megkülönböztetési képességgel: absztrakciós képességgel is rendelkező, egyetemes tudatra alapozott férfi-szülői öntudat, amely nem csak közvetlen pozitív (anyagilag hasznos!) eredményekben, hanem hosszú távú következményekben is képes gondolkodni és előrelátni, a gyermekét azonnal ellátni akaró és azt mindig biztonságban tudni akaró, tehát az azonnali pozitív eredményeket váró és leső anyai lelkesedéssel és aggodalmaskodással, illetve a női élvezetcentrizmussal szemben. Ez a keresztény férfi lényege, ezért kell őt föltétlenül megtartani a család és a gyermekei mellett, és nem csak azért, hogy azok megélhetését, illetve a nő élvezetét otthon biztosítsa! Az élvezet- okozó szexuális erejével mára alig együtt járó férfi nemzőképessége (Habár, mostanában az utóbbi egyre kevésbé igaz...) és a fizikai erejében és maradék harci kedvében rejlő zsákmányolói képességei mellett, pótolhatatlan az édesapa beavató funkciója! – Amennyiben létezik a kiegyenlítődség törvénye, ez alapján kell lennie a köznapi férfiben is egy olyan spirituális értékű lényegiségnek, ami metafizikailag (Vagyis a teremtés eredeti rendeltetési logikája szerint) egyenértékű a nők magzatfogadási- és magzat kihordási, valamint a gyermekszülési és szoptatási képességével! – Ami spirituális szempontból egyenértékű női teremtői képességével! – És ez nem más mint a szellemvilág-törvényeinek a megismerési és belátási, betartási képességére alapuló, irányítói, alakítói, fékezői, és ha kell: korlátozó, szellemirányító apai képesség, amit minden férfinak meg kell keresnie és maximálisan ki kell fejlesztenie önmagában. E nélkül, ugyanis, a lényeg szempontjából, vagyis a rendeltetése szempontjából nem teljes férfi a férfi! A probléma viszont nem csak az, hogy erről a pótolhatatlan apai funkciójukról és szerepükről férfiak kilencvenöt százaléka semmit nem tud, hanem az is, hogy éppen a férfinak ettől az átvilágító – tisztító, megtermékenyítő, következetesen elváró, és nem elnéző, megváltói alapállásától állnak stressz alatt és pollen- allergiások a termékenyülési képességüktől iszonyodó nők. – Még az ezoterikus kékharisnyák is, még a misztikusan emelkedett női széplelkek is, rettenetesen félnek a biológiai és a szellemi termékenyítő – átvilágító - képességüktől őket akaratlanul is veszélyeztető férfiktől. Sőt: a leginkább ők, csak a tolerancia nélkül úgy-e elképzelhetetlen szeretetről prédikálva, szépségesen megható misztikus elméletekbe rejtik az önkéntelen, vagy tudatosan gyakorolt férfi-leszerelői (férfi szellemiség- kiherelő) törekvéseiket! Ezt, a megtermékenyítő-megváltó férfi szellemet próbálják semlegesíteni és kiiktatni, a bocsánatos bűnök és a kegyes hazugságok, valamint a finom csúsztatások segítségével a nők, és hogyha nem lehet, akkor azonnal neki fognak a szaturnuszi szellem megtestesítőjét, az un. „atya-férfit” kizárni az életükből (főként ha maguknak is jól jövedelmező munkahelyük, vállalkozásuk van.), és felcserélni azt, az öncélú élvezetkínáló plébojjal, vagy macsóval. Esetleg a zsákmányszerzővel (Gyermekeit a nőt boldogító zsákmányok megszerzésre és megvédésére, valamint az ártatlan női lélek tiszteletére megtanítható bunkóra.). Vagy az égi-orgazmusokat ígérő selyemfiúval, esetleg a misztikus élvezettek produkálási képességét sejtető guruval. És, ha ilyen nincs a kéznél, akkor a nő „megtermékenyítő” parancsára száját befogni képes, és persze, a bumfordiságával a „női lelkét ideig – óráig elszórakoztató, és még az se baj, ha hányingerkelően mászolygó, Ödikével. – A sivar magányt elismerni és felvállalni segítő vibrátor ugyanis, csak azt követően kerül

általában használatban, ha már az Ödikéket sem tudják megtúrni maguk mellett.

Amint azt több helyen is kifejtettem már: nem létezik szeretet-ellenes (Nő és nőiség ellenes) karmikus program (Esetleg család- és anyaságellenes program), mivel a létezésben folytonosan a női ösök szelleme az, amely a karmát és az életet gyártja (A párkák nő neműek!). Logikus tehát, hogy az életadó női szellem saját maga ellen nem hoz létre, nem teremt karmikus programot, mivel, hogyha ilyesmi lehetséges lenne, ez egyenesen Isteni öngyilkosság, vagyis a lét megsemmisüléséhez vezetne. Nem létezik tehát a fény-és férfi-ellenes karmikus programoknak tükör szerinti, szimmetrikus (női, illetve nő-ellenes, nőiség-ellenes) megfelelője! Ehelyett viszont létezik a Kameleon – program. Egészen pontosan: létezik a női princípium furcsa megoldása a boldogságért való harcok során elszenvedett vereségek: a sikertelenség és a keserűség elviselésére: Ez, az önvigasztalás és a vigasztalódás karmikus programja. Vagyis, létezik a Lilith által, automatikusan befolyásolt fizikai létezés kényelmetlenségének és viszontagságainak az elviselését biztosító, valamint a saját elemi és spirituális (erkölcsi) hibáinkkal való szembenézés borzalmát és kellemetlenségét enyhíteni képes önámítás: a női – anyai boldogtalanságnak (kiegyenlítetlenségnek) az önmaga elől való elrejtésének a karmikus programja. Nem létezik tehát feminitás- ellenes (Jin - ellenes) örökletes (karmikus) program, hanem ahelyett létezik és annak felel meg a Kaméleon-program. Nem voltam én jó, esendőség-megértő és keserűség-vigasztaló, Lilith- következményekkel való puszi-pajtáskodó férj, mivel egy jöttányit sem engedtem a családban a Kaméleon programok érvényesülésének. Az Enikő halála után ugyanis rettenetesen féltettem a gyermekeket a vírusoktól, de azokkal is tisztába voltam, hogy a vírusok csak abban a családban, annak az otthonnak a légkörében és családtagjai szervezetén fészkelnek be, ahol erős és gyakori a hazudozás és az önámítás. És azért is talán, mert úgy véltem, hogy a Bak Sárkányfejhez jobban illik a szellemi öntudat, mint a vallásos-miszticizmussal keveredő materialista korrupció. Azzal a spirituális ténnyel még a köznép is egyetért talán, hogy az életadó – szülő Nő lehetséges, hogy tényleg a szeretet és a Teremtő Isten, úgymond az Istenanya földi megtestesítője. Főként, hogy az anyai szereteten, a felvilágosultak is azt az érzélgős alapállást értik, mint a vidéki papok. Persze, megfűszerezve egy kis - vagy sok! - érzélgős ragaszkodással, amiről ha megpiszkáljuk, kiderül, hogy végső soron, ha nem is kemény önzés, de semmi esetre sem hosszú távú következményeket előre látó felelősségérzetten alapuló, és a gyermek felnőtt helytállóképességét figyelemmel tartó, diszkrét szeretet-áramoltatás! Ezért, a feminitás, a feminin princípium fogalma, ma majdhogynem senkinek az agyában nem társul a felnőtté vált gyermekek elengedésére képes női bölcsességgel, az életadó és életörző szeretetnek a diszkrét kiáramoltatási képességével. Hanem az ezer érzelmi, morális és gazdasági szállal a gyermeket az anyához kötő és láncoló magatartással. Semmi esetre nem az evolúció során, a babák-gondozása érdekében kifejllett ösztönös késztetéseket, a gyermekek felnőtté válása idején visszafogni képes, azok egyéni élettapasztalásában nem - beavatkozó magatartással! Hanem a felnőtté váló és felnőtté vált gyermekeknek a magához kötési önzése által diktált érzelmileg zsaroló alapállásával. És, nem társul a mai anyai szeretet fogalma, a gyermekek pszichikai önállósága és spirituális autonómiája megszerzése érdekében hozott érzelmi áldozathozatallal, holott elsődlegesen és ténylegesen ezt jelenti a Szeretet (a Teremtés!) Ehelyett a buta és az IRRACIONÁLIS, MEGTARTÁSI ÉS MEGSZERZÉSI IGÉNNYEL társul az anyai szeretet, az ösztönös ragaszkodással, a felnőtt gyermekbe való beteges belekapaszkodással! De igazából nem ezzel van a baj! Hanem azzal van igazán baj, hogy azt a tényt, hogy a férfi az Isteni fény megtestesülése kellene legyen, még a férfiak kilencven százaléka is blaszfémianak képzeli és gondolja és ítéli egyelőre! Természetes tehát, hogy a gyermekeket, gondolkozás és ráció nélkül, az anyjának adják a bírók! Amilyen felelőtlen és irracionális automatizmussal működik a dolog, azt is lehet mondani, hogy keleteurópában a törvény-bírók (De inkább bírónők, mivel a férfi jüászok unják ezt a hivatalnoki munkát és ügyvédnek, politikusnak, vagy behajtónak mennek) „a kölyköket az anyjuk hasa alá hányják”. És ez természetes is, amennyiben még a férfiaknak is csak négy fajta képzete van saját magukról: a langyos és frivol nő-csábító hedonista, az élvezet-okozó, orgazmus-pontozó, szívtipró olimpikon, meg a szákmányszerző faltörő kos, bulldózer, vagy úthenger, mindegy és végül a családért gürcölő „apuka”. És csak esetleg az utóbbival együtt jöhet számításba az a férfi, amelyek az élet megnyerhetősége téveszméje (létrontás eszméje) által irányított és szervezett társadalomba (trágyagödörbe, ahogyan Hamvas mondja) még integrálja is, az általa nevelt gyermekeket. A megváltás állapota felé terelő – irányító, sőt: a gyermekeiket „beavat” eredeti szerepkörükről ugyanis, a férfiak sem tudnak semmit. Hiszen, az a funkció a hivatalos keresztény tradíció szerint Jézus Krisztusé ugyebár, ahogyan ma is öröl még az emberiség legnagyobb – spirituális - szélhámosága, ti, hogy az egyház szerint - és ez azt jelenti, hogy minimum 1500 éve, az a koncepció uralkodik itt -, hogy a megváltói szerepet Jézus már 2000 éve betöltötte helyettünk. (Sőt: a katolikus egyháznak még a létrontásban közvetlenül részt vevő, vadász szentjei is vannak!! Vagyis a vadászok védszentjei, vagy mifenéi...) Szóval, az ókori misztikus hérosszá emelt Jézussal, közönségesen ellopatták az egyházatyák az édesapáktól a beavató szerepet. Nem csoda tehát, hogy az "istennel való kapcsolat" szerepkörét betöltő papoknak megtiltották a nősülést, illetve az apaság vállalását, holott éppen hogy ők kellett volna és kellene követhető példával előjárjanak, arról, hogy hogyan is kellene felelősségteljesen, a spirituális tudás birtokában gyermekeket nevelni! Ehelyett olyan személyeket neveznek a katolikus hívek atyának, akiknek éppen az egyházi szabályok miatt, vagyis a cölibátus ördögi eszméje, bocsánat: örülete miatt, még csak nem is lehetnek hivatalos – törvényes – úton elismert és felvállalt gyermekeik! Az ember nem is tudja, hogy ettől, a férfiasság igazi funkciójáról: az apaságról, vagy ha tetszik: az atyaságról semmit nem tudó és azt abszolút nem tisztelő modern és posztmodern szellemiségtől, kik szenvednek többet: a nők-e, vagy a férfiak? Kedves Olvasó! Amennyiben ezt az írásomat olvasod, talán arról is van tudomásod, hogy író-asztrológusi életművemnek az egyik legfontosabb része az egyetemes törvényekről szóló nagy lélegzetű, az élet alapjainál álló és a sorsunk alakulását közvetlenül is befolyásoló Egyetemes Törvényekről szóló tanulmányom. E tanulmányban szereplő harmadik törvény, a kiegyenlítődség törvénye, személyünkre és életünkre vonatkozóan, arról is szól többek között, hogy e törvény alapján semminek, még az ilyen fontos olvasmányoknak sem vehetjük tulajdonképpen a hasznát (tehát a boldogulásunk és az egészségünk: a

megváltódásunk szempontjából), amennyiben nem adtunk mi is valamit cserében, az információért, illetve nem járultunk hozzá gyakorlatilag is másoknak az információhoz való jutásért és a személyi vonatkozású lényegi információhoz való hozzá jutásunk után, nem hoztunk semmilyen személyes áldozatot. Látod, én áldozatot hozok azzal, hogy ingyenesen közzé tettem ezeket a sokak számára életbevágón fontos információkat amiket, hozzád hasonlóan, nagyon sokan hasznosíthatnának, amennyiben pl. meg rendelnék a személyi horoszkópjukat és ez által a gyakorlatban hasznossá tehetnék amit itt meg tudtak elméletben, de egy sötét lelkű és nem kevésbé sötét múlttal és jelennel rendelkező erdélyi személy, aki magát „anarchista prófétaként” (vagyis hamis prófétaként) határozza meg: az agykáros felesége falú széli viskójában és annak a betegnyugdíjából élősködő Nagy Atilla Puli, primitív rossz indulatában, arra áldozza ideje és energiája nagy részét, valamint az írni- tudása nagy részét, hogy engem szakmailag, és erkölcsileg hiteltelenítsen és ezzel, a négy gyermekes szép családomat gazdaságilag tönkre tegye. Nagyon szépen kérek tehát, hogy amennyiben értékesnek és találod ezt az írást, érték-csere és kiegyenlítődésképpen, mindössze annyit tégy, hogy most azonnal kattints rá a következő linkekre, amelyben arról írok, hogy milyen indíttatással lettem asztrológus, és hogy igazából miért is szeretne Attila - Puli a cinikus rágalmazásaival, gazdaságilag tönkre tenni: <http://www.scribd.com/szilardk/d/62752670-Kozma-Szilard-Nagy-Puli-Attila-sarlatanozasa-hatekony-kovetkezmenyei> http://kozmaszilard.com/category/az_ellenseg/ Hálásan köszönöm, barátsággal: Kozma Szilárd